

Mijn kuikentjes.

Nu, dat gebeurde gauw genoeg. Happerdepap hoorde hem komen.
 Daar ging de deur open.
 Happerdepap sprong naar voren en sloeg toe.
 Zóó, vlak in 't gezicht van....

Maar daar ging Happerdepap heel erg verschrikt, achteruit. Want niet Bugel had de klap in ontvangst genomen, maar een man met een streng gezicht en groote, stevige handen, die hij afwerend opstak. Die man droeg ringetjes in de ooren.

„Ben jij gek of ben ik het?" vroeg hij en hij keek Happerdepap woedend aan.

„Misschien beide wel," zei Happerdepap en hij lachte.

„Ken jij jouw broer Kees dan niet meer?"

„Ben jij Kees? Is 't werkelijk waar?"

„Zeker ben ik Kees. Maar jij bent een geweldenaar."

„Kom dan gauw mee. Er zijn nog pannekoeken en die zijn goed voor de pijn en voor den schrik en overal voor. Maar Bugel krijgt er niets van." Z.

VOOR DE KLEINTJES.

MIJN KUI-KEN-TJES.

Zoo, musch-jes, zit je daar al-weer te kij-ken en te loe-ren?
 Je denkt toch ze-ker niet, dat 'k hier met grut-jes je kom voe-ren?

't Is voor mijn kui-kens, vo-gel-tjes, dat 'k grut-jes hier kom strooi-en.
 'k Zal, als je hier-van ste-len durft, Met kluit-jes je gaan gooi-en.

Als 't win-tert, en je zelf den kost niet vindt langs heg en hoe-ken,
 dan strooi ik krui-mels voor je neer;
 nu — kun je zelf nog zoe-ken.

Toe, vlieg naar 't veld, en laat met rust mijn kui-ken-tjes hier e-ten,
 of an-ders, als 't weer win-ter wordt, pas-op, dan zul je 't we-ten!

Jan Veltman.